

איך הייס אראפ די זאטקייט פון מיין מיש.
פון זיך אויס פון ווילקייט, ווי פון פרעמדע קליידער.
אן אורח איז געקומען אויף מיין שוועל.
ער מיינט פארבלייבן דא כסדר.

ער זעצט זיך נעבן מיר ביים טיש צוועק
און ווארט ביז מיר וועט ווערן אייגן
דער אומגליק פון זיין גוף, זיין אומעט און זיין שרעק
וואס ליגט באהאלטן ווו, אונטער זיין עול פון שווייגן.

זיין קאפ איז אין די אקסלען טיף פארקלעמט,
און איך דערקען דאס ווארט ער כ'זאל אים זאגן:
איך וויל אויך זיין אזוי ווי דו פארשעמט,
איך וויל אויך זיין אזוי ווי דו דערשלענגן.

איך הייס נישט צי איך זאג עס אים צי נישט.
נאר איבער מיר נעמט נידעריק זיך ווייגן
דער שווערער גורל פון מיין טאטנס וועלט
וואס אויך מיין טאטע האט אין זיך פארשוויגן.

ס'קען זיין, מיין טאטע — דאס איז ער,
דער אורח דא, וואס זיצט דא מיר דערנעבן.
און ווארט אן איינגעקלעמטער, שמוס און שווער,
ווי כ'זאלט א שולד באדארפן אים פארנעבן.

נאר ס'קען אויך זיין, דער אורח נאר בין איך אליין,
איך זיין אנטקעגן מיר פון אומגליקן פארטראגן
און ווארט, אז אויפגיין זאל אין מיר א ווארט,
און ווארט, איך זאל אליין זיך עפעס זאגן.